

באר חיטוב

ט) הדומ"ד. עין מ"ה פ"ק י' שאעלא עשר מקטע המתאר נסחאות נמות, והס נמל מוניות, קבוצה דמס' ח' סלול צענות גלגולים מוגבזים. קדרהך מחולין לול צייר, ולבצעי דמ"ה ק' נוקה, ע"כ. ושען זכרם קומלן כמיין ט"ו": י' שבנה, ואסכמה רוחניותים אלה מל מוגבזים דבוקה קלטה (למדת) עטאמנוול מנדסן, מפי שאעלאו מוקנטיסן וו וכורו עס האגדה מלך, וגס גלון לאכומין המזא. הילן ס' ס' מוגבזים צבם קוווס טלטה ייס' הון מנדסן, א' י' א' ואין. ב' מה' כבש עטאנש ייטרנין הילון, דילך גולד טיש ייטן גלערטן עטאנלן. וכן כהונן גאנטהס מאניגס, ומכל קוווס ס' ס' נו' עריך ייטוות וו אפערויסן פון אונדייזו כוביסס מנדסן מטה, גאג', וזה צביחו וו' סופה, עכ' ג' כל צבן כבש מגוות אנטוונטום מועז לדרט ביבין. וכן כהונן מאנס מטה וו' ג' ייטויטו לי' ס' ב' כביש נאנזרויס זטמאן וו' ול' נו' מילן מהן, ומפה הפלמן ננד אואורי (האש), כי זה חנקן על חידוש העולם, ודומה ליווצר המאורות,

ט) המודר. עין באד היטב. ועין בשוו"ת נודע ביהודה (מההו ר' קמא אריך ימין מ"א ג' ועוד גג ד"ה ובתוכה אם לא יכול לקדש שהה מונע וכורזא ובعد והחפה של שמונה עשרה יכלה חומרן של קידוש הלבנה, ואם ימתן עד שיקרא קראית שמע וודח פסקין קראית שמע ויבורך ברכת הלבנה. ואם אפשר למורה הפרוק ולפסוק ז' פסוקים לא פסק באמצע הפרוק. ולענין אם יש לטבען קראית שמע ברכותיה וקידוש לבנה, אם יסירה לילו' עדין דבורי' האן להושך ברכותיה, קראית שמע עיריך, דחזרי ומדמיינא. ואם החון קדר שיש לחוש בענינים ובן האות השמי' לשי' החון שי לחוש גם בשלש תולין, יש להזכיר ררכבה הלבנה, וכן הנגתי כמה פעמים לקדש קודם מעיריך, ע"ש. עיין שם וכוכב באם ארעד זמן קראית המגילה בעה כלו' זמן קידוש הלבנה, ע"ש כמה ילו"ז דינין, כבחמות בשער אדרום טער ר' ס"ק (ב' [בג']) ש' בענין. עין באדרום ואור היטב. ועין בשוו"ת יעקב וחין סיימון ל"ט בזמנאי שבת שחלה בה בחדוש קדרשו ווב החקל על פי הוראת המורה, ושוב נתקבעו עצה לקדר ונחכשת רוראית בليل ראשון ויש חשל למור דהויל וגרואה ונדרחה אידייח עד אחר בעבה מן המולד, והשיב דלא שירן בכאן דחיהה כל ושיוי לקידש בليل ראשון, ע"ש. ועין בשוו"ת ב"ח סימן פא [פ]. ועין ברכני יוסף ואות ד רה ומי"ש מהה שברכו בחשוב נונס עוזיה חכמי פאנן ליטמן עיטה ואולליה רבבה בסוף

ז. טס צְנַחֲלִין [מג', כ]
וכנֶרְדָּעִי:
ל*. נוֹר עַמּוֹד רַפֵּכָה:
ק. נ' צְנַחֲלִין וְאֶלְגָּר, [טכט]
כ' יְהָרָךְ גִּינְטָלִין צָעֵל
עַמְּלִי חָלוֹת נַחֲזָוָתָה בָּא':

- א ציונים לדرم"א
- ב משובת מהרי"ל נקמן
- ג הגהות אלףci
החדשות [בב]

הגהות והערות

בשפטם ממלוך ומ' [בשפט] מכובן וכמ' קרב' המליחי נצלגלווי. והוקם סדר גנטכטערן [מגורות המתהילר זס מאה, ה ד' כל' כתוב יוס' יי' בדורות ר' כל' מכך ותוליך טנה ר' ר' כו':]

הנוגן דקן מטמונע ניל רמה
זוכיגול צס נקסדרין:
בא] תשובה זו נפסכה
כטא"ם ניט דוד מוו"ח קימן
כל'ג:

בבב] בן גילקמן הר"ר ל' יונס

וּמָה מְלֵךְ כָּלָכָל פָּעָמִים חַמְן

וְעַמְקָם גָּנוֹנִים", ומאמען דקְלִי
הַגְּלָגָלֶל טָהוֹמָר חֲפֹל עַלְיָהָס
סְלָשָׁת סְעֻמָּמִים, הַכָּל הַמָּן וְכָא'

הומור פעם קחטן:

הנְּפָרָגָן כִּי-בְּשָׁמָן
הַמְּלֵאָה - וְעַתָּה
הַדָּם . כְּלָבִישׁ

לענין זה, פ. 13, מורה (1st)
אתם מודים לנו כבודם פ. 12.
מורה אוניברסיטת תל אביב
ה. ג. מורה מורה

אברהם לאן אל שעין כאן ואן רכ
למדת החסד. עשו הקליפון וא' לסתם היינקה מהימין אל מההשמאל, לכך בתהעורר הקלייפה לילקוח הילקום, אתגנש אברה'ם והנעלם באורו לעת כו' שלא יחו' הבלתיורה רוחה.

דרוחימא דליה לגביה מהרו שהוא צד הדיעות. על דודריה שהם התייחסו שמותיו היו, וככלון מושגנו הגורם והאבות אתנו שסבואה פעולת דיניה לעלך. ואיז אנס נו עקיב שואה נתקלה במצירים ואין הקלייפות אחותות זו לזו. לה אמר עקיב אשכחת תמי להרנה ארפני, שלא יפשת קודש וזהו וזהו מהלך, יוסי גם הוא מסען,

וְיִצְחָק אֲשֶׁר־כֵּן דָּרוֹחִים דיליליה לגביה חמרא עי דודודידי ציל בהור רוקיע: זו יוכון בסוד וצחק את אש לבתל כל מני האישים לצורך כי מינין מל עניני מלולות גוט יע למכלך שאר אין הנקרא שר הטעביך שחוורט כל חיביג מיותה: מעשי שווא נזיך ולוא לא מצע אייאש הנאה רוחס ותוון הי. אמנים לטיבר בו בזבז בערבה בחמי הדזלים מיסרים כדי קלותו עונינו כבדי שניכה לאור אדור הוועדים זען

שייחחמוו בבחירה אחת, אועירת גרמה המיעיטה את עצמה אווף זובי אף כד ושור עוים אחד לחטאת. איל דיזחיק אתחרדר הפק שער, אתהפק מרחמי לדינא ואתוועיד הפק מרוחמים לדין ונוממעט ובנין דא שעיר עוים אחד לחטאת ולא אמר לעוללה למשוי כתר. דימנעלן דעתן ומפני לנו שיש זיודה בחטאת, שנאמר וקרא ט' ווירד מעשת החטאת. לאמאו שותף עליה עם חטאת בירודה. אלא לאולפה למד דעולה הוות בקדמיה תאייה בחילתה מרת הרוחמים. ולכתר אהתפכת לדינא ואח"כ נתהפהה לדין בירודה, אטאתקרייאת ונקראת חטאת וכלא חד. ובגין דא הביבאו עלי כפרה, עלי הוות סחרוא דיניה לבנה כתר ודאי כגונא דא כמו זה. ולכתר אהתמעית וונחתת לגילין דיליה בגוננא דא ואח"כ נחטעה וירדה לרגלים שלו כמו זה... ובוגננא דא ומモン והביבאו עלי כפרה, איתמר בה נאמר בה הוא העולה, סליקת מרגלי עלהה מרגלי דעתמר בה ישעה ס"ז והארץ הרים רגלי, למירר לומר בה השםום כסאו. והאי אירוו רוא וזה סור, שמואל ב': ג"ג צדיק מושל יראת אלהים, דמהפק דין לרוחמי שחופך דין להחמים ורוא דמלת

באותו הדריך מאיינט שחייב את מלך שווים בבטנווותם ו'בר' גוונט'.

ובראשי חדרשים וגו'. וכי כמה ראשון איןון לטהרא כמה ראשים לבנה והוא לית רישא לטהרא אלא שמשא, דאיתו רישא לבנה וויה אין ראש לבנה אלא המשש שהוא איש אצלה אלא ראש, תרין בכל יראה ויראה שנים בכל חדש וחישׁ ואיןון והם יעקב יווסף, דמתחרתי על טהרא והתחדשים על הלבנה ועל דא בעו לחורתה לה וכן ציר לחדרש אותה. פרים בני בקר שנים, אלין איןון אמרה טהרא הדק ישתמשון בה כחרא ואוירוד גרמה החותיהו אלה הם שאמרה הלבנה אריך ישתמש שנים בכרור אחד, והמעיטה עצמה החתו אליך, דא אל דיצחק. וכי אברהם لأن אויל לאן הילך אלא בגין דאתער תמן שחתעורר שם עשו, אהכניש נאפק אברהם דלא יהמי ליה שלא יראה אותו ומאן איזו מיטחו שעיר דראש חדש. יצחק אשכחן חמו דרכינו דיללה לבביה. בנטמא על

לידן במאמר נושא

וקבלה עליה שניות ימשו וחדרש אותה. ומה שembravim בר"ח אל אחד, דא אליל דצ'חק בח"י בגורו ובוי אברהם לאן אול שאין קרבן כנור החדר אללא בניו ואתער תמן עשו רוחני הקלהות שם כי עשו נטעו ליה חלוקם, וכן אתכנייש אברהם דלא ימי ליה ורוחני כד שלא יתנו קלהות ממנה ומאן איזו שהקלות נהנים ממו שעיר ר"ח ונקרה על שם עשו איש עשו, ו"ש ובגון רומין לאתערא תמן עשו דאייזו שעיר היו הקלהות אתכנייש אברהם ולא אשתחה תמן כד שלא יתו הקלהות מאור והסר יצח אשתחה תמן, דדריהם דיליה לנבייה כי החזונות הם פסולות וסוני וגכוות לנו צרך לחות לחם חלק מצור גבורו, והיו בחמרא כין החות שהור מצור הגבורה על דורדייה משפי הדין על ידי החזונים שהם שמר היי יעקב הנם שהוא בח"ז רחמים, עכ"ז אשתחה תמן שפר אחרungan כמי, לתרדא אנפוי כד לשכור כהו שלא יתרפה אל הקירוש ולא קח חלק יותר מן הראו ולכדי היהו, יוסף דאייזו שטן דיליה לנבי רחל וכן בבראשי הדרשים וגוי ומקשה וכי מהר דאיתו חד מאין ענין קדמוניות והיו שמות קדמוניות ר' יומין ר' שבעה כבשים אינון ר' יומין ר' בגבורו והו שנה שם כי הבניה דאיתו חד לאנין לסידרא המשפעים לה ומוחדרים אותה והוא לילית רישא לא שמואל לסידרא אלא שמשוא כמו היה אין שום נוכב שאיר לה החז מחרמתו, כד אין מי שיחרש את המלכות אלא הח"ה נקרא ממש דאייזו רישא הלבגה רק הח"ה ראש אלה ולא שאר הספירות ליטיסטר מחוש את המלכות, כי הוא מכלל בח החודש מזוזת"ה ומולדשת אותה, וויש ואין יעקב ווימסף הם ג"ז יוסט רמתחרת ר' על סידרא שם חט מתחרדים כדי להרע את המלכות, ותרע שענורים מחדשים אותה, כי על דא בעו לחורתא לה פריט אלין אינון הח"ה והוסר, דאמורה סיידרא דתיך שתחלשון בה בחרוא אך עיי מלכים דה"ת ומולכת שמשו בה אחת, ואוציאית גרמה תחותמייה

ספר

שׁוֹאָל וּגְשָׁאָל

חַלֵּק רַבִּיעִי

ארכיטקט

מכיל הרבה שאלות ותשובות אשר ביארתי ובירורי בפי דעתך הקצרה. לפעמים מה שבא מעשה לידי, או מה שנטתקתי בלי מעשה. ולפעמים מה ששאלתי מACHI וריעי החכמים אשר בגילי, ולפעמים מה שאני ממתפק ושאל לזרתי וקראתיו "שאל ושאל" בשמו בן הוא, לפעמים שואל ולפעמים נשאל. גם רמזו שאיני ראוי להיות רק שואל, ועכ"פ נשאלתי, והזכירתי לכתוב חנלא"ד. ומה' אבקש עוזר, יעוזני על דבר כבוד שמו, לבל תצא תקלת מתחת ידי Amen.

הבו"ח ביום ו' תמוו התרפ"ח

ע"ח בלבון משה הכהן סילט"א

ר' מונטליין סעודה מלהן
חתימת יד קדשו

הוצאה ראשונה: בעיה"ק ירושלים טובב"א בשנת התש"ל, בדפוס איתא

הוצאה שנייה בשנת התשס"א

בעיה"ק בני ברק טובב"א

"מכון רב מצלייח"

וגם הוא כתב אלא קצת וכיוון דנרא דרכם כתבו רק אין צידר, גם הווה"ק פירושו כן. [אה"ב. ובב"ג הדברים מכוארים יפה ולכל השיטות פרוש אינה טעונה שעכ"פ אם ירצה יכול ריק לפי מדרש הנעלם כתוב ומדוברים כשברבינו ביחד על הין שלא לאחיזו וכו'. שהוכיר וזה מורה זיל נון' אלא דהילן שבתאי שם טלא בג' א"צ כוס משמע שאם רצה יכול לברך על הום וכן בון הלשון בויה"ק פרשת תומה דף קנו' שהוכיר ה' כף החיים זיל סק"א ראשיתו מורה דיש להקפיד שלא לברך על הום וטפו משמע ריק שאין ציריך שכטב כוס של ברכה לא והוא אלא בתלתא. וכן בפרש פינחס דף רמ"ז של' לתלתא ציריך כוס וכו' ובגין דא פחות מג' לא ציריך. נראה דאם רצתה גם ביחד אין אסור. אבל הלשון שהביא וכלה"ח שם מספר הכותנותadam הוא יתידי לא יברך ברכת המזון על הום וכן בשם הרומ"ף בקונטרס דרך סעודת וכשברבין ברכת המזון בלבד ימן' ג' אסור ליה כוס של ברכת המזון בידו על פי הקבלה. נראה שיש להקפיד. וכן נראה דמקורה מרבי הוהר והקושש שתכתב ולא הויא אלא בתלתא. וכן אם לא ליקח הום בידו ריק על השלון נראה דאין שום חשש. חשי"ר ס"ט].

סימן יב

שאלה. מהי מתחילה לברך הלבנה אחריו המולד. ואם יש הפרש בונה בין ייחד לציבור לעניין הברכה או לא.
תשובות. במסכת סנהדרין דמ"א ע"ב א"ר אחא בר חנינא א"ד אסי א"ר יוחנן עד כמה מברכין על החודש עד שתתמלא פגימתה. וכמה א"ר בר ארי אמר"י עד שבעה, נהדרעי אמר' עד ששה עשר, ותוריהו רבבי יוחנן ס"ל הא למשיחי כי יתרא הא למילוי כי נפיא ע"ש. ומה זה הפר"ח דקודם שבעה מברכין לכ"ע. דגם נהדרעי לא פליגי אלא אסוק ומינה אבל בחותוליה מדרב יהודה נשמע לנחדרי ע"ש. וכ"ב והמבר"ם זיל פרק י"ז מಹלכות ברכות הלכה י"ז אם לא בירך עליה בليل הא' מברך עד ט"ז בחודש. [וכן נראה דעת רשי' בסנהדרין עד כמה מברכין אם לא בירך היום מברך לפחות רדי' הסוף עד ז' וכמו שישים רשי' זיל שורי' כבר נשותה היא ע"ש] וכותב בברכ"י סימן תכ"ז סק"ד שכ"כ הסמ"ג העשן ב"ז ואחרם ריקנאטי סימן פ"ז ושכ"כ מהרש"ל בバイורין לסמ"ג ע"ש. אלא דמן זיל בבב"י הביא דברי הור"י גיקטיליה שכטב בתשובה שעיל פיה הקבלה אין לברך על חידוש הלבנה עד שיעברו עלייה ז' ימים ופסקו בש"ע שם סעיף ד' ואין מברכין עליה עד שיעברו שבעה ימים ע"ש. וקשה לי על דברי הור"י גיקטיליה מדברי הגמרא הנז"ל דלו"ר עד כמה יכול לברך ונראה מזאו לא יברך עד שיעברו ז' ולנהדרעי עד י"ז והלכה נהדרען. ולפי דברי דאיינו מברך עד שיעברו ז' א"כ לריה"ז אין זמן לברך רק לילה אחת ווע לא. וזה רק לנור דפליגי בתרתי ביהיך, וכן ימינו על שמאלו ננד הוויה ויטיגור עיננו ויברך ע"ש. וכן נלע"ד לדורב בית מנוחה שומעין חזא ונראה דמעתיק דברי רבינו האר"י זיל. ותו שכן כתוב מורה"ם שראי לפיה הקבלה ומסתמא לא פליגי מורה"ם והאר"ז זיל לפני הקבלה, ותו דכי פליגי בדברי האר"י אוליןן במר קבלת מורה"ם. ותו דעת הפשט העיקר הוא דאין שום חשש. ואם כן העיקר ולא לשוו"י פלוגתא בין הפשט והකבלה. ושוב וכי פליגי הפשט והקבלה, הכרעת הפשט עייר כמ"ש הדרב"ז וולחו בכמה מקומות. וכן ציריך ה' שער משא בזען מטה ו"ל א"ח סימן י"ח ע"ש אלא דלא הכריע, ולע"ד הדבר מוכרע ממקומו וכאמור. וגם מ"ש הרב י"ד אהרן זיל מהזה"ק לע"ד אינו סותר זה כלל.

ואולי דס"ל דroxא אמריה לה, ואמרי לה, אבל כל דפירים פי' הראשון לדעתו ושוב כתוב ואמרי לה, דעתו כראשון. וכן נראה מרביו ביבמות דע"ב ע"ב דלא זכר ריק פ' ראשון.

גם ראייתי להרב מחזית השקלה שבביה' עורות של הפעעה, והשיגנו. ובאייר דב' עורות של העלה עש"ב. וכן המאור נראה הרבה פנים כרבינו הרב ממחזית השקלה שבא לאחרונה וראה דרבינו הרב פנים מאירות והכريع. ועוד דמנתג העלים אינם כההמ"א. ועוד דרבינו הרב פנים מאירות תמהים כמו"ש מחזית השקלה וכמו שכטבתני לעיל. ועוד דהו"ל ס"ס שמא הביאו הוא ב' גידים, ואת"ל ב' עורות, שהוא הלבנה כהרוב מחזית השקלה (רב' עורות המיליה ולא הפעעה) ואם כן מה שנגנו הוא עיקר שלא לחוש לדברי הרב פנים מאירות וכמ"ש הרב כסא אליו זיל. ועו"ח ח"ב סי' מ"א, וח"ג סי' של"ג, חמ"ח סי' מ"ג. שמעון ביהו]

סימן יא

שאלה. כוס של ברכת המזון ביחד אם יכול לברך על הום או יש חשש אסור בדבר ויש להמנע מזה.

תשובות. מן זיל סימן קפ"ב ס"א כתוב ג' פלוגות ריש אמרם דטעונה כוס ביהיך, וא"י שאינה טעונה אלא בג', וי"א שגם בג' אינה טעונה ע"ש. ומשמע כו"ע הרשות נתונה לביך ואין שום חשש אסור כו"ע וכ"ג דעת מורה"ם שם שיטים ומכל מקום מצוה מן המובהר לביך וכור' ואי איתא אדרבא זיל'ל דמצוה מן המובהר שלא לביך מהשש ספק ברכה לבטלה ח"ז, [אה"ב. לא הבנתי מה ברכה לבטלה שיק' הכא. דאיתא ברכות המזון חייב לביך בורא פרי גאנן אם הוא רוצה לשותות יין וכמ"ש אה"ג]. וגם הדבר מוכרע מרבינו מון ביטלנו תורה בהמ"ז על הום [אם פ"י אינה טעונה ר"ל שאין ראוי לביך. ועל ברוחך] דכמו דלי"א בתרא אינה טעונה ושפיר דמי לביך, ה'ג' ביהיך גם דאיתא טעונה ושפיר דמי לביך. וכן מעשים בכל ים לביך ג', וביחיד אין מנוג קבוע. מכל מקום מהה שנגנו בג' שלא לחוש מסתבר גם באחד לא חשה. ועוד מצד עצם הדבר מוכרע לע"ד. דאן שם מקום לשותות כוס יין דודאי יש לביך עלייו. ומ"ש הבא"ט סק"א דהאר"י זיל כתוב ביחס לא יברך על הום וכ"ב בסק"ד בשם האר"י זיל שא"צ כוס כל וצין לעין ביד אהרן, והוא רואה ביד אהרן זיל שם דליתא כל זה ע"ש והוא פלא, ואולי דמ"ש בשם האר"י זיל הוא דברי עצמו שכן ראה זלא שכן כתוב ביד אהרן. ואולם קשה לי טובא ורהור בית מנוחה דין והגנת המברך ברכות המזון אותן י"א אחר שהביא דברי מורה"ם להנחת הייחד הרכות על השלון לפניו ולא לאחיזו בידו, כתוב שכ"כ בכתבי האר"י זיל שלא ליטול הרכות בידו כשברב ביהיך, וכן ימינו על שמאלו ננד הוויה ויטיגור עיננו ויברך ע"ש. וכן נלע"ד לדורב בית מנוחה שומעין חזא ונראה דמעתיק דברי רבינו האר"י זיל. ותו שכן כתוב מורה"ם שראי לפיה הקבלה ומסתמא לא פליגי מורה"ם והאר"ז זיל לפני הקבלה, ותו דכי פליגי בדברי האר"י אוליןן במר קבלת מורה"ם. ותו דעת הפשט העיקר הוא דאין שום חשש. ואם כן העיקר ולא לשוו"י פלוגתא בין הפשט והקבלה. ושוב וכי פליגי הפשט והקבלה, הכרעת הפשט עייר כמ"ש הדרב"ז וולחו בכמה מקומות. וכן ציריך ה' שער משא בזען מטה ו"ל א"ח סימן י"ח ע"ש אלא דלא הכריע, ולע"ד הדבר מוכרע ממקומו וכאמור. וגם מ"ש הרב י"ד אהרן זיל מהזה"ק לע"ד אינו סותר זה כלל.

סימן ג'

ולעגין אם יש הפרש בין מוצאי שבת לשאר ימים.
תשובה. ממן ז"ל בשי"ע סימן תכ"ו ס"ב כתוב אכן מברכין על
 והורת אלא במנוצאי שבת כשהוא מבושם ובגדיו אינם.
 והיא מסכת סופרים לගירסת הטר ומן ז"ל מבואר בב"י
 ע"ש. ולא ביאר הגבול שיש בו, ועין להלכוש שכטב שם חל
 מוצאי שבת הראשון ו' ימים או ה' ימים בתודש וראין בו
 הלבנה באורה רב ומתקו, שיש לסמוך על תלמידי ריבינו יונה
 לברך עליה אפילו קודם ו' בעוד שהוא מבושם בשחתת שבת
 ובגדיו נאים, והוא יותר טוב משיתמיין עד אחר ז' ויית מי
 החול. ולא יוכל להמתין עד מוצאי שבת הבא שما היהليل
 מעונן והוא יהיה יותר מ"א ימים בחודש ואין להמתין עליו
 כמ"ש לעמלה. ובכ"ש אם הוא בגבור והקהל יוצאי מבית הכנסת
 שהוא יותר טוב מושום ברוב עם הדור מלך. שאין דרך להתקבץ
 הגבור כן בחול כמו שותם עכשו מקובצים כשורלים מב"ה
 ע"ש, וככ"ב הרב חי אדם כל ק"ח אותן י"ד והרב בית עוזר
 אותן ח' ובקיים ש"ע סימן צ"ז אותן י"ד ע"ש, וכן בא מעשה
 לדיינוobil מוצש"ק בחודש שבת התופפה ועדין חסר לתשלום
 ז' ימים מהמוליך כ"ד שעות, והורית לברך בלילה מוצאי שבת
 קדש וברכו הקהל והקווש הי"ז בכמה בתים נסויות ואני עמהם.
 ונראה דה"ה ליתר מזה שכל שעברו ג' ימים טפי עדיף לברך
 בלילה מוש"ק וכאמורו. אך בפחות מזה נראה דכיוון דאיתיה
 בתקננת לחכות שיש לפניו ב' מוש"ק יומתין להם לצאת י"ד
 דעת הסוברים בבחמות משלטה ימים אין מברכין. והגם לדמיינא
 נראה זה עיקרי כהורם"ס ודעימה כל כמה שאפשר לצאת ידי כל
 הדיעות טפי עדיף ו록 בשיש צורך של מוצאי שבת טפי עדיף
 הא דמצאי שבת. ועין להמג"א ולהלכוש ולהרב בית עוזר ז"ל
 דגנאה ומחלקים בין מוצאי שבת לשאר ימים ובמו"ש אין ציריך
 לשון ממן וסתמיותו אין נראה כן, גם בדברי ה' חיר"א ז"ל
 במורה באצבעאות קפ"ב נראה שלא שנא ולבן הדבר צ"ע,
 ונראה דייתו נכון לאחר ער ז' וכמו שהיו נוהגים לפניון ולכך
 שלפעמים הורית לברך במנוצאי שבת אחר ג' בתשבי שוגם ממן
 זיל מודה במנוצאי שבת, עתה הדורי כי נראה כן מלשונו.
 ונכון לאחר ער אחר ג' סגי ובשאיל לילון בעינן אחר ז'. אלא דברת
 ג' סימן מ"ז שחלק מהם נדפס באתי אדוני אכ"י מורי ורבי הרוב
 המתברר ז"ל בשנת התש"ה שכתב גם כן שאיפלו במנוצאי שבת
 בעינן שעבورو ז' ימים ושאן לווח מזה ע"ש).

סימן י'

ולעגין הרכה בצדior וביחיד.

תשובה. לפי המבוואר מhalbnu שוכרתי בתשובה והקורנות
 מבואר זטפי עדיף [לברך בצדior], אבל מכל מקום
 גם ביחיד מברכין, וככ"ב הפר"ח סס"ק א' ע"ש, וכן זכרוני
 שכן עמא דבר לברך ביחיד אם שיש לחש שמא יעבור הזמן
 ובפרט בלילות התרופ והזמן קרוב לעבור. [זע"ע להכח"ח ז"ל
 סק"ג שכ"ב בשם ה"ב והי"א ע"ש. והנני לציין בו כי
 שלשת התשובות האלה העתקתי אותן מב' מהדורות וסדרתי
 אותן כפי הנלע"ד ואשא"ט]. [אם שגית' את תלין משותגין].
בן החמא"ח.

הכו"ת ביום ט"ז סימן התופף.

עה"כ לפון משוח הבחן סילט"

עד שייעברו ז' ימים בן ראיו לנוהג לתוכרוא.
בעוד סביר היה לומר ומהר ז"ל שפק הכר"י גיקטיליה ז"ל הוא
 מטעם דוח"ל ספק ברבות لكن החש לדברי המקובלין. אלא
 שצריך לעיין בבעלי הכללים אם ההלכה והקבלה פלגי בברכות
 וחושין גם כן להתקבל. עוד נראה לי ממן ז"ל נמשך ארתי
 המנגג וכנראה מרדרבי השכגה"ג ז"ל دونפתש המנגג כן, וככ"ב
 החמא"ח בפרק"ח ומנגג העולם כדרבי המחבר וכשכ"ב הימ"מ [הרב
 עשרה מאמרות] אומר אם כל חי ת"א סימן ט' ומוהרמ"ע [נראה
 שהוא גראן ורומ"ע מפאו והוא עצמו י"מ הנ"ל] בתשובה ע"ש, וטעם
 המנגג גראן דכיוון דאפשר לצאת ידי כל הדעות טפי עדיף
 וכמוש"ל. ועוד יש לומר דהර"ג גיקטיליה ז"ל מפרש הפלוגתא
 דבש"ס על ההתחלה של הרכה ולא על המשך זמן שמברכין בו,
 וקצת נראה כן שה' שכגה"ג מפרש כן. אלא דלשון הגمرا איןנו
 נראה כן. ואולי ימצא כן בלשון הש"ס ופסק הוא נהרדען
 אלא בר"י. אבל ממן ז"ל קשה דהוא פוסק נהרדען וכן בב"י
 נראה דפשיט"ל דפליגי בסוף הזמן ולא בהתחלתו ביעו"ש, וכן
 קשה על השכגה"ג דנקיט לה אבל דברי הגمرا על ההתחלה
 קאי. ושו"ר להברכ"י אותן ד' שכטב שייט טעות סופר בדברי
 השכגה"ג ובמקום דגמרא צ"ל מהר"ג גיקטיליה ע"ש ואכמ"ל,
 ובאמת קצת מוכת כן דהילשון שכגה"ג איןנו בגمرا ויתור
 מתאים לו לשון מהר"ג גיקטיליה שוכר ממן ובב"י דשם כתוב עד
 שייעברו וגוי ע"ש. ואינו בן דשם בגمرا איתא רק עד שבעה
 ע"ש. ועין למוהרמ"ע ז"ל סימן ע"ח דנראה דמפרש ממן אמר
 חדא ומר אמר חדא ולא פלייגן. ורב יהודה קאי אהתחלה נהרדען
 אסף ע"ש, ומbero שם דזה ורך דוחק. וכן באמות לשון הש"ס
 ותרוייזו גוי לא ממשען כן, גם לשון נהרדען אמר לי לא ממשען כן.
 ומכל מקום לדינא נראה דהעיקר בפשט הש"ס ואלה שנוהגים
 לברך קודם שבעה ימים אין למחות בדים כיוון שכן דעת הרמב"ס
 ז"ל והסמ"ג וריבינו יונה וזולתם ה"ב והלבוש והמג"א והפר"ח
 ודעמיינו למלר בראית לה [אפיי קומות ג' ימים] ולמר בראית לה
 [אחר ג' ימים]. וכמ"ש ה' המגיה בשלמי צבר דין להרבה למי
 שאינו נוהג כדברי הר"ג גיקטיליה למחות בידו כין ותלמודא
 דיין חולק אדרבי קבלה וכונודע מהכללים שמסר לנו ריבינו הנadol
 בספר הכהנה"ג בשם הרדב"ז ע"ש, וכן אלה שנางנו כדברי הקבלה
 כיוון ממן ז"ל לא פסק כן, אין בנו כה להרבע גנד זה. וכן נראה
 דעת התיד"א ז"ל במורה באצבעאות קפ"ב ע"ש. ושו"ר להחיד"א
 ז"ל בטוב עין סימן ח"י אותן ע"ז שהביאה להאך קדוש שתמה
 על ממן ז"ל בש"ע, והוא ז"ל כתוב ממן במננו נתגלו דרכי הסוד
 ואלו הוה ידע זה הרמב"ס לא היה כתוב כן. ודברי הגمرا ביארט
 הרמ"ע סימן ע"ח ושורתה המאיידי פירוש והובא במחוק ברכה
 ע"ש. וראיתי לרוב מחוק ברכה דנראה דאין בירור בדברי
 המאיידי כן אלא דמצד קושיא יש לפреш כן. גם מבוואר שם גם
 המאיידי גופה מפרש כהורם"ס ודועמיה. וכן האמור ז"ל עוד טעם
 לממן ז"ל דכיוון דמהש"ס אין כ"ב בירור והכרעה דיש לפреш כן
 וכך, הקבלה מברעת, וככען מ"ש הרדב"ז לפי הורשות בוכרוני,
 adam אין הכרע מהש"ס הקבלה מברעת, וע"ע לה' י"ר אהרון ז"ל
 דמברא השגת הפר"ח ז"ל זאיך פסק ממן ז"ל נגד הש"ס הלא כי
 פלייגי והקבלה והש"ס הש"ס עיקר. ולע"ד א"צ לזה והפר"ח נחית
 להכ儒家 לעצחו ביעו"ש ואכמ"ל. ועין להכח"ח בשם ממן ז"ל
 בספר מגיד מישרים על שר השירים שאמר לו המגיד שאין לברך
 עד שייעברו ז' ימים ע"ש הטעם). ל

פרק ראשון פסחים אר לאربעה עשר

הטבות נראות

הנתק
בבבון

ד' ו'

ב' ד' א' ב' א' ב'
ב' ב' ב' ב' ב' ב'
ו' א' א' א' א' א'
ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ע' ע' ע' ע' ע'
ע' ע' ע' ע' ע'
ע' ע' ע' ע' ע'

Berlin, Yaakov

ספר

בָּאָרְ יַעֲקֹב

מן הנאר היחיא ישקו העיררים: וימלאו החדרים ' בבייה ודרעת נביישן עריך גאנדרים ' באונז נראת אוד לישרים . כל אלה הרקרים ' ולטס וגרורים חיברים קרב הנורול המובוק וחנטווסט שמוי נוען בשערות ' כמו ' יעקב המ ' יעקב ברלין אצל חד מיקורי קהל תניינו והרטמיינן ישרים ' המזיא הירושים וביאוריהם . על חלק רב טר ש"ע וארכע טורים . נפ. על כלות הסמוניות נישטה סדרים ' בברורי תפוחת מנוררים ושאלות זתשבות כולם אהוני נולטנורים . ונתקראתה יגואר הבל באאר הדיטב כאשר עיניכם תחונה במשירם .

במצות ווואות אאי הרב הנמל התהנד וצ'ל הא' הוקה הקשן מגניז ומעליה יאה יעקה הא' איזוק נעלענץ' וכני הנעלט' והנטמיינע פיעס טראוטוי בא' הא' כי הוה נ' דזנחד וצ'ל חיק ומעליה לא אברהム טליין זיין :

אנשלך פון וואר מילס עיי הנטמא והטחקה צל חמוץ המופל מהויר יעחק איזאק גאנז'ר, ב"ס מילס וג"ז מילנינגונג חאן איג"ז, גראן פנוקון הנול האכטס מהויר יוסט פ' ני' איג"ז ול' גאנטמאן

בפֿרְדָּא

וונגע לנטה אפֿס אונז אן פֿאַלְעַן זאמָזֵן י' יוסט פֿעַשְׂיוֹן ומָנוֹן הקז'ן ר' מענדיל בער צ'ו
וישלט כל השלאכו: בום א' כ' דראַת חמוץ והאי שתאַתְקְבִּין זאָק:

(15)

"Karo, Joseph ben Ephraim, 1488-1575

ספר -

מגיד מישרים

ובו ביאורים שונים של חמישה חומשי תורה
 מגילת רות. וספר ישעה. תהילים. ומשלי.
 שנמסרו לאיש תם יושב האלים ה"ה הגאון הגדול המופלא
 אב בחכמה ושר גדול בתורה
הרב הכלל כמותר"ר יוסף קארו זלה"ה

יצא לאור על פי דפוסים הראשונים עם תרגום ועריכה, שינוי נוסחאות, ציוני
 מקורות, העrozות והסבירים

תרגום ונערך בעזהשיות
 על ידי
יהיאל אברהם בן ר' בנימין הלוי בר לב

פתח תקווה
תש"ג

ஸְבִּיר מִזְעָן מַחְכִּים
וְאֵין מִבְּרִכִּים עַד שֵׁי
יִשְׂרָאֵל תָּתָּה בְּהַתּוֹ
בְּרִאשִׁית וְעַיִן כֶּךְ הַ
וּכְשָׁבָאִים יִשְׂרָאֵל וּמְ
בְּהַתִּיעַד כְּנַסְתִּישׁוּ
יְכוֹלִים לְגַשְׁתִּאלָה.
כְּחוֹתֹת חִיצְנוֹנוֹת דָּו
מִיחִידִים אֲוֹתָה עַם
מְעֻדְבִּים קָדוֹשׁ בְּחַיִּים
חַצִּי הַחֲדָשָׁה, כִּי אֲשֶׁר
חִסְרוֹן הַלְּבָנָה מוֹרָה
בָּה.
וְזַ"ס "וְהִיה אָור הַלְּבוֹן
כְּנַסְתִּישְׂרָאֵל תָּתָּה
הַחֲמָה דִּידָה יִהְיֶה
הַזְּשָׁנִים כִּי כָל
וּכְבָר יִדְעַת כִּי כָנְסוּ
סְפִירֹת שָׁעַלְיָה אָוֹן
יִשְׂרָאֵל תָּתָּה נָחָז
הַעֲנָנִים המְבָדִילִים
יִשְׂרָאֵל תָּתָּה הַנְּרָא
בְּבָשָׂר אֲדָם שֶׁהָיָה
שְׁמַחַן מְכֹתוֹ וְגֹוֹן
וְלֹא יִהְיֶה רָק יִיחּוּן

ענין

וּמְתוֹךְ הַהַקְדִּמוֹת
מִשָּׁה וּשְׁיַתִּין וּשְׁיַעַן
רֹומְזָת לְכַנְסָת יְשָׁעָה
הַוָּא בְּכַנְסָת יִשְׂרָאֵל
תָּתָּה וְעַלְהָ וְנַדְבָּר
עַלְהָא בְּבִנָּה, דְּסֶפֶר
לֹא נִפְטָר בְּאָרֶץ יְהִי
יִשְׂרָאֵל תָּתָּה אָוֹן

שיר השירים

בַּיּוֹם וְלִסְמִינוֹ.

"כִּי עָזָה כְּמוֹת אַהֲבָה" (שיר השירים ח' ו') שאוהב הקב"ה את בריותיו
שכשם שהמות פורשת כנפיה על כל באי עולם, כך רחמיו של הקב"ה הם על
כל העולם איש לא נעדר. או ירצה, שכשם שהמות פעמים בא פעמים
מתעכב, כך אהבת בני אדם לקב"ה היא לפעמים ואח"כ מבטל אותה
היצה"ר ואח"כ חוזרת.

עוֹד בָּנו בַּיּוֹם בְּחָצֵי הַיּוֹם

ענין קידוש לבנה

כפי שהבאו לנו לעיל, מלכות תחתה, היא המתרונגה, משפיעה לתחתוניס את השפעה
שמתקבלת מהספריות הנעלימות. מלכות תחתה כוללת עשר ספריות, וכיון שהשפעה
שבוע דוד הספריות הללו, אנו דנים לסייע את הקלייפות הסובבות את אותן
ספריות כדי שלא יקחו את השפען לעצמן.

7 "תְּפֻול עֲלֵיכֶם אִימָתָה וְפַחַד" ג' פָעִים יִשְׁרָאֵל וְגַפְעָן הַפּוֹקֵךְ. אָוֹרִים אָוֹתָן
בְּבִרְכַת הַלְבָנָה. הַיִשְׁרָאֵל מָרוֹה עַל הַרְחָמִים וְהַפּוֹקֵךְ עַל הַדִּין, כִּי אָנוּ בְּאַמִּים
לְכָלֹול כְּנַסְתִּישְׂרָאֵל תָּתָּה בָ' סְפִירֹת שָׁעַלְיָה לְהַכְרִית כִּי הַמְקֻטרָגִים
הַסּוּבָבִים אָוֹתָה. וּכְבָר יִדְעַת כִּי ג' סְפִירֹת הַמִּדְןָה: גְּבוֹרָה, הַוֹּד, מֶלֶכֶת. וְל'
הַסּוּבָבִים רְחָמִים: חַכְמָה נְצָח יְסָוד. וְאַלְוָה סְפִירֹת צָרִיךְ לְהַרְחִיק מִמְּהַמְּקֻטָרִיפּוֹת,
אָבֵל תְּתָאֵן צָרֵךְ כִּי אִין לְהַמְּעַסְקָה סְבִיבָה כִּי הַוָּא בְּרִיחַ הַתִּיכְוֹן אִין שָׁטָן
וְאִין פְּגַע רָע. וְעַיִן אָנוּ אָוֹרִים שְׁשׁ פָעִים פְּסָוק זה לְהַכְרִית כְּחוֹתֹת
הַמְקֻטרָגִים מִהְשָׁשׁ סְפִירֹת הַנְּצָרוֹת. וְכָל זֶה בְּכַנְסָת יִשְׂרָאֵל תָּתָּה, דָאַילוּ
בְּכַנְסָת יִשְׂרָאֵל עַלְהָא וּבְסְפִירֹת שָׁעַלְיָה אִין שָׁום דְבָר חִיצּוֹן יִכְלָל לְגַשְׁתִּשְׁמָם
כִּי שְׁמָם "בָּתִי גּוֹאֵי" בְּתִים פְּנִים.

וְעַיִן בִּרְכַת הַלְבָנָה אָנוּ מִיחִידִים כְּנַסְתִּישְׂרָאֵל תָּתָּה בְּסְפִירֹת הַעֲלִילוֹת.
וְעַיִן יְחִידָה זו הַוָּא בְּמוֹצָ"שׁ, כִּי בְּשַׁבְּתָה אִין צָרֵךְ לְיִיחּוּד זה כִּי כָּבֵר הַיָּא
מִיּוֹחֶדֶת בְּשַׁלְמָה. וּבְמוֹצָ"שׁ שְׁכּוֹחוֹת חִיצְנוֹנוֹת מִתְעוֹרְרִים, אֵז אָנוּ מִסְרִים
אָוֹתָה מִמְּנָה וּמִיחִידִים אָוֹתָה בְּסְפִירֹת הַעֲלִילוֹת.

8 וְסִימָן זֶה יְהִי בִּדְקָן. בְּחַדֵּשׁ שְׁתִבְרָכוּ בְּרִכַת הַלְבָנָה בְּמוֹצָ"שׁ תְּמִצָּאוּ הַצְלָחָה,
וְכַשְׁתַּכְסָה וְתַחַלָּם וְלֹא תָכְלִוּ לְבָרֵךְ אָוֹתָו הַחֲדָשָׁה, לֹא יִהְיֶה מַזְלָחָה. וְדֹוק
וְתַשְׁכַּח.

זמן קידוש לבנה אחר ז' ימים

משמעות מודע וחייבים שהוא ימים מר"ח ואח"כ מקדשים הלבנה.

ואין מברכים עד שיעבור ז' ימים, לפי שכוחות חיצוניות מתבדקים בכנסת ישראל תחתה בהתחדשותה. וכך נדרש לעBOR עלייה ז' ימים רמז לז' ימי בראשית וע"י כך הם מתרדים ממנה, ומכל מקום עדין נשארים סביבה. וכשבאים ישראל וمبرכים ברכבת הלבנה, אז פונמים והולכים וספרם תמו, כי בהתייחד כנסת ישראל תחתה בספירות שעליה ע"י ברכבת הלבנה, אין יכולם לגשת אליה. ואם היו מברכים ברכבת הלבנה קודם ז' ימים שעדיין כוחות חיצוניות דבקים בה, לא היה כח בנו להפרידיהם ונמצא שהיינו מיהדים אותה עם הספירות העליונות בעוד החיבור הוא מז' חדש עד חצי החדש, כי אשר תאה אמו ממנה ממש ואילך יהיו ימי מאובים כי חסרון הלבנה מורה על כן. וכן בז' ימים הראשונים שכח החיצוניים דבקים בה.

וז"ס "זהה אור הלבנה" וגו" (ישעה לי כ"ז) שהרצון בו, כי אור הלבנה שהיא כנסת ישראל תחתה תעללה ותאיר כאור החמה שהיא ת"ת דידה ואור החמה דידה יהיה שביעתיים. כמובן, בעת שעברו ז' ימים הראשונים ובאו הז' השניים כי יכולות חיצוניתם ספו תמו, וזה יהיה "ביום חמוץ ה'" וגו". וכבר ידעת כי כנסת ישראל נקראת "עם" ו"ציבור" ועל ייחודה ודבוקה עם ספירות שעליה אומרים "ביום חמוץ" לשון "ויחשוב את חמورو" כי כנסת ישראל תחתה נחבות ונדקתה עם ספירות שעליה. "ומחץ מכתו ירפא העננים המבדילים" כד"א "סכוונה בענן" וגו" (אייכה ג' מ"ד) שהם כנסת ישראל תחתה הנרמות בתפללה של יד. ואוותם העננים מבדילים דוגמת מכחה בבשר אדם שהוא פירוק חיבור. וכך אמר כי זה השלמות יהיה ביום שמחץ מכתו וגו" כי הכוחות בהם יספו ויתמו כי ירפא המחץ החוא על ידם ולא יהיה רק ייחוד גמור.

ענין מדוע משה לא נכנס לארץ ישראל

ומתוך ההקומות שמסורתן לך תבין מאמר הזוהר שהביא הרקנטי' בענין משה ושיתין ושישים רבעה דאבדקו ביובלא מש"כ ביעקב כי ארץ ישראל רומזת לכנסת ישראל תחתה, וכך נכנס שם יעקב בגוף כי מקומות אחיזתו הוא בכנסת ישראל תחתה. אבל משה בחיו עלה למעלה מכנסת ישראל תחתה ועלה ונדק בسفירות עילאיין, עם ס' רבעא דיליה דאיןון רזא דיוובלא. וכך לא נפטר בארץ ישראל וגם לא הולייכו עצמותיו. לפי שאם כן, היה לכנסת ישראל תחתה אחיזה בו לאחר שהוא קבור בא"י המוחצת לה. וכך נפטר

זותיו
בעל
מים
וותה

וותנו
איס
אים
. וג'
יות,
שטו^ן
זרות
וילו
שם

ות.
דיא
ים
זה,
זוק

Shternbuch, Mosheh
"

שׂו"ת

תשובות יהנחות

השלם

חלק ראשון

כולל

תשובות בר' חלקי שׂו"ע למעשה הארץ לנוהג
היהודים, אוחרות, והנחות לב"ל ימות השנה
ובתוכם דברים הרבה בע"פ שקבלי ושמחי
מנאוני וצדיקי הדור (וצ"ל)

מאת

רב משה שטנבוּךְ

רב וראב"ד דק"ק מרכז התורה ביוונסבורג
מח"ס "מועדים ומנינ"ס" ו"טעם ודעת" עה"ת
סן נשיא העדרה החרדית בעיה"ק

מהדורות חדשות

סודר מחדש עם רbeta הוספות, העורות ומקורות
בתוך התשובות ובפנים חדשות בא"ל בנן בכל הספר

עה"ק ירושלים תובב"א

שנת תשנ"ב לפ"ק

תשובות

אורח חיים

והנהגות

קמה

(19)

ולענין סוף זמן קידוש לבנה שאנו נהוגין שבאמצע
בין מולד לمولד סוף הזמן, וכארורה פשוט
שצרכיהם לשנות לפי א"י, ובלונדון שתי שעות,
בארה"ב כשבע שעות, ובוליס אング'לס אחד עשרה
שעות קודם, כבר לא מקדים הלבנה, שהלוי בארץ
ישראל ושם כבר סוף הזמן, וכן ראוי כמו פוסקים
מוחרים שבמדינת הולו הום מוקדם כפי השעון.
אבל ב"עליה יונה" מביא מהר"ל (תש"י יט) וחותם
ספר ("א"ח ק"ב) שתלי לפי חשבון המולדות שהוא
לפי השעוט מארץ ישראל, ולדבריו בלוא הCY המולד
לא מודיע במש"ר בר"ה (כה). דירח לא ידע מבאו
פעמים בא בארוכה פעמים בא בקצרה והוא חשבונו
מוצע וקבעו חז"ל כן, וכן אף שבלקוי רוח שבודאי
נתמלא אין מקדרין עוד הלבנה מכובא בב"י וד"ט
בא"ח טימן תכ"ג, מ"מ לדעתו מסורת ומנהג ישראל
בסתם שלא להשוו כל מקום כפי מקומו אלא כולם
זמן אחד כפי המולד בארץ ישראל, יע"ש מה שביאר
בזה.

ולמעשה נראה שרואו להחמיר בזה כתמי הסברות
כפי מקומו אם מקדים לא"י וכמו בארץ
ישראל אם מקומו אחר, אבל לבטל המצואה גורם
צער מרובה מאד וכਮבוואר בח"ס שם, וכן אם מברך
בכל מקום כפי הזמן בלבד בלחוחות לא מהדרין ליה שיש לו
על מה לסמוך. ל

סימן רה

שאלת: בקידוש לבנה אם להמתין למןין
(עשרה) יום או יומיים וכן להמתין
�לבנה צחה.

ב"אשל אברהם" כתוב להמתין על ציבור אפילו כמה
ימים אם ברור לו שישים, אבל בהגותו
מהרש"ם לא"ח מביא גמרא מפורשת בר"ה (לב):
שורין מקדרין עדיף מבורע עם ואין להחמיר
המצואה ע"ש., אך אין המנהג כן, וצ"ב.

ונראה שהגמרא בד"ה למצואה, שאז זדין חשוב
יותר מברוכם עס, אבל ברכת הלבנה ברכת
השבח בקבלה פני השכינה. (ונכל כי עשרה שכינה
שריא), וכן מצותה לכתילה בעשרה וחומר יותר,
לכן בזה כורדי דוחין זריזין, ויש להמתין להשיג
עשרה ולהשתREL להשיגם מאד, ורק כשאין עשרה

ונופה שמעתי מהగאון ובי בצלאל שtron וצ"ל "מקום
היחידי שמרוצאים אלו שביבינו הרמ"א משכח
קדושים הינו בברכת קדוש הלבנה ובזה נגענים",
לא מספיק בדילוגים כshawmr ברוך יוצר שדין
לשםוחה ברקדושים ממש כמו בנשואין וכמ"ש.

סימן רד

שאלת: זמן קידוש לבנה.

במחבר בש"ע ס"ס כתוב שאין מקדשין עליה
עד שעברו ז' ימים, וכן מביא ב"מקדש
כלך" וארא מקבלת הארוין", וע"ש במ"ב שרוב
החרונונים חולקין, ולדידיהם עכ"פ לאחר ג' ימים
על"ל"ע מעת המולד שנחנין כבר מאורה יש לברך
עליה ואין להחמיר המצואה, והגר"א צ"ל דעתו לברך
מייד אחר שלשה (וברמב"ס וכן מביא במ"א בשם ספר
לקונה איתא שמצוותה מיד ביום ראשון) וכספר זהה
חי (ואריא) מביא שהקדוש הארוין לא ציה מעולם
קדש אחר שבעה, ודעתו שם לקדשה מיד שיראנא
עפלו בראש חדש ואפלו ביחידות, ועיין היטיב
בבкар היטיב סי' תר"ב סק"ב דמי שקידוש הלבנה שוב
לא יdag שימושו באותו חדש מאותו יום ואילך, והינו
בכונה גודלה ע"ש שמביא מעשה ע"ז ואולי הכוונה
בעירין ריתחא שלא יגנו עלי מיתה מאז שקידש.
אבל עכ"פ כדי לברך מיד כדי שיגן עליו.

ובמ"ב ס"ס חכ"ז הביא דעתו רוב האחرونים לאחר ג'
ימים וודאי ומינה, אלא שם הגי לחודש הוא
באמצע השבוע נכון להמתין עד מ"ו"ש הבהא וכמוש"כ
בשבוע"ע דמברכין במו"ש כשהוא מכובש ובגדיו נאים
(שהו כבר ברכת הלבנה שהוא קבלת פני
השכינה) וכן מהגינו כאן, אבל לדעת הגר"א אין
להחמיר המצואה ומתיד אחר ג' ימים יש לברך מייד.
ומיהו אחורי שבעה בודאי ראוי לברך מייד.

וראיתני האדמו"ר הקדוש ובי אהרן ווקח צ"ל
מבולזא ממתין לכתילה עד עשרה ימים
שלבנה מאירה יותר, וכנראה שבזה נהני יותר
אוורה וכעין מ"ש ברמ"א שם ס"א. אבל בימי החורף
ונאה שבודאי אין להסתכן בכך, וכמבוואר במשנ"ב
ס"ק ב', ועיין במ"א (ס"ק ב') בשם המגיד שאנו
מקדש הלבנה אותו חודש לא יהיה מוצלח וגם מבטל
ח"ז מצואה גודלה וקבלת פני השכינה.

וז דמיוטא
שמוציאים רה
גן העמיד
לא מספק בדילוגים כshawmr ברוך יוצר שדין
לשםוחה ברקדושים ממש כמו בנשואין וכמ"ש.

עירו שמצוין
ברך שהחין
וד השמה רה
זניות אלא
gioch ולבון

ר פניו, אלא
אי"ח סימן
ושיעי פ"א)
זוקא, והיין
באוסטרליה;
צד מערב;
צפליה, וכיוון
א, ושיטו
ין שיברכו
גדומני שכן

בנזה,
קפידים אלו,
בעצמו לא
נקוטי עוד
תכי"ז מביא
ית בשמהה
סוד גדול
דוש הגדל
הם ענייני
שת לבולה
והיא סוד
א שם ס"ב
דש דוגמת

אשלי אברהם

אע"פ
[אנ]
הוי כמו
[טנט]
[ספְּרָה]
[סִבְּרָה]:
ב"נ שני
ביזום
למלך
שי שתק.
זה ציבור
לא יאמר
ינו אלא
כבר על
אומרים
ראושונה,
יריד.

ישראלי
ונגה שנוי
ריש סימן
טומס כת.
דר נגהנים
טלחות
בצום
לילדותם עד
ככל, ויש
ימים ח'
ה הפסיד,
ה שבת.
א' גאנט
לכנה כו.

ו- נתקן בזוויתם
ב' ה' המומלץ מכתיב
עליהם מלכט
עכ"ל, וענין
ה' י"ג מן האיסור
ה' אגנתן מילוי
ה' פוטוים קיומו
ה' ג' ומוכן
ה' מלחצן כמלכט
ה' צמונת צמונת
ה' מילוי מושגתו
ה' תכלת העשוי
ה' פוטוים קיומו
ה' זרחה נס

אומר. שין מ"ה. עיין טען מרטל"ה וסימן תלמיד"ג, מה שכתוב ממס תלך יבש וכ"ק [ה]: ג. ויש אומרים. עיין מ"ה. וגם פלי הדת עין טען מרטל לכ"ז צמ"ה [ס"ק נ'].
 דרא א את בארץ ישראאל. עיין מ"ה. סחט צוות עיריש ממונחה ולמנלא, כפמיין מ"ה [טכל] נטען [ה]. צוות צני מקייעות פיק ומפהה ודלה, עין קיון מתק"ה מה שכתבתי ס"ס [מ"כטוא]
 ואכן:

ברוב אין משביעין, המכ נאקוּת גול ותלי טוֹג ווּסְפָּה, עניין צי' ומַשְׁכְּנָיִת סְסָה קְדֻשָּׁה. עין קְדֻשָּׁה דְּבָרָה כְּלָמָד מִקְרָב קְדֻשָּׁה וְסְטוּכוֹת נֶגֶד עֲדֵלָה וְעַמְלָה, שְׂבָכָה רְלוּחָה סְבָכָה וְדְסָבָכָה נֶגֶד עֲדֵלָה וְעַמְלָה.

ו

הספר יוצא בין חדש וחורי, כמו ספק פסקא כו'. וכן משמע ממא"א, דהאו
ופיה מעתק כסמן תר' נס' קאן דבריו הודיעו משה לברך על תל פרושׁ החדש,
שמשם ע"פ שכבר אצל ענבים, וע"ש. ואילו רבה נס' קאן הדברו הרון, ונשים
ובכובכת הדלקה, או ללבוש בגד חדש ולכובן לאצאת רכתה שהחומר או להגינה
הפני שינוי אחר כך בקיום ע"ש, והוא הדין ולשון פר' אמר אחר רשות:
תרב' (ז) ה'תבנה, עין באור היטב, ועין (באלה) נזאלת (ס'ק' ז) שהביא
זה, והות בתה, העין באור שמהן וראייה ללבושים, שיש לומר גם מ' של
דאגד שימושן לא יגיד לעלי' מיתה באורתו ווש. מיר' גם בזה יש לומר כיון
שמהמגין לכבודה כו', מגינה תיכך, עיין שם:

ובכל כרמיה חמאר ומחרך מוככו: (א) בביות דין. וכך כל פיטום מנוסה נטה נטפוטו
ובו, וכן צומח מים שלדים וועודים יאניקדרטן הוותה, דיין אמבעל מנוסה וו ומוטזיף ען
דלאו דילגנו, וכטיכת צויעו וועודים נטענום מנוסה לאטם קודס מונון, ווילגא סקיטם
וועודים ווילגא מסה, גס צומח מים דיין זאניקדרט סלונגא, וויס שקדלנטן צויך גלן דילוזיגן:
ב' מיט טענא זאנען מלען האגנטס פוןער געלן מילגא האגנטס ערצען פראטן:

ג' ר' א' [ג] (והגה) ואמרם ב': על שם שנעננה רבינו עקיבא, כמו שכוכב בפרק כ' דיעונת נב': ובקעה שם ואילך לדורות, כמו שהתרחש בכל ב' סוף סיד ר' מלבד בשיטתו. כמו שחייב בירושלמי דשפת סוף פרק ואלו קשורים באהר' ג' (הלהג') תנין אסור לחכני צרכיו בשיטתו, ובו עירא של לרבי חייא בר אמר מהו ממר רענו פרנסטינ', אמר מהו טופס ברוכותך הוא: [ג] (וזמירות)

אומרים בו. אך בראש השנה וו' הקפיריים שאור בבחנין אמרות א'ות: [ט] ואמרות בכ' יומ' וכו', כמו שכתב בימי פ' ז', ואין דיש' שם ר' סמ' ד'ה' במנתיה כר' ודי' אן אן: [ג] מבד' כן, מפני שעתידין לומר ב' בעמ' כבננתה ור' ומי טוב ג'ן: [ח] ואין כר' וזה אן וכו', כמו שכתב ברכיש פול הדינ'ים שעשוין לא', וכן נפעעים ממן ומכל העולם כלו, וכן עונש החורס גורל כמו עונש השבוייה, וכמו שכתב בתנאי דבי אליהו (ט) לילדך שהרשות הוא שבועה ושבועה האה תחר, והוא זמינה שכתוב בענין יונש' וכו', והענישו כל ישראל על'ו: [ט] אין לך קדשין דבר, כמו שהחומר כתוב במכסת ספרות פ' כי הלה' הא' דזרקן כשהוא מרבש ובשומה וכו', ובכמוהה וכו'. במאזין עם הקפיריים לת' קול יוציא ואומרת לך אקל' קוקלון לרעה פרעה, ו[ט] במאזין עם הקפיריים לת' קול יוציא ואומרת לך בשתחה וכו', והביא גאותה מימוניות ווסף תלות שביתת עשור דיה לה השנויג להקען, ועיין לקמן סימן וחכיד סעיף ה' בחוגה א' ואוכלים ומשוחים וכו', והעיקר כי יש אמור'ה [ט] שבת שבח וכו', ולבסוף לקרש ולכבה קודם יום הקפיריים, כדי שצוג'ו וברעינו להלובת שרת ימי השוכה עמדו [ט] שזכר' צוות: [ט] ושבת שבח וכו', ולא כמהר' ליל' להלובת שרת ימי השוכה עמדו [ט] דיש' שבת שבח וכו', וכן ליל' סימן תקיעת סי' ג' שהחביר שארם וכו' ואנו אומרים אל חטא במשפט ענין. ועיין ליל' סימן תקיעת סי' ג' שהחביר שיש לאומרו, כמו שכתב בערךין זו ב' פשיטה ذקרה במאי חביב

מהו קורש ולמפרט אומל היה חול (אלא לא אירע כן, דמיות עורה לא מצינו אלול מעבר ואש השם יא, ט), פנים אחת נשתחוו עדם לבא ובל יידי זה או ריעול ליקול בשירות של חמץ של בין-הערבים, ובחול הוי אופרטום שיריה אורתודוקס. טבר קולוקול שוכן בלב לא ייכלנו עודון, והוא היה אלול מעבר ויהיה מהר קידש, ומנו מועדים מיום המהרה, ואעפ"כ יmgrו ואמשון בקושחה, שלא יולדלו משבוט היבאות ביום שלשים. ולאחר החורבן דיליאם למחושך לקולוקול יהויס בשיר בעונתו הדרבים, התקין בן יוחנן בן זבדי שיחיו מקלמים העזים אפלו אחר מנהה, ומכל מקום מורה רבן יוחנן בן זבדי שאבאו מן המנהה ולמעלה נהי שהרי מקבלים עordon והה הימס קדוש והוה מון-מעודם מים שלשים, מכל מקום הוה ונוהג גם מהר קדרש, והו שני מים קוזוזים. לנ' אפלו אמר החורבן כיצח שנולדה בימי קדרש, והוא שמי מים קוזוזים. להלן אפלו אמר החורבן גורלה גורלה

השׁק

שוווקע מושם רשות, עין סימן תקצ"ז ט"ז ס'ק ב'. ולהלכה גם זאליה ריבלא לט"ז להקעו בלבד ברכה, והיינו בעוד יום, לא בגין המשותה, כמו שכחתי בסמוך:

(א) ואין ט"ז. אפשר אף מי שחייב לקבל בתרם עלי על ידי היפוך ובדומהו, עיין ח"מ נסמןoso ס"י ל' ושי' אפליו המכני אין מקבל בתרם עליו עד אחר יום הקיפורות. אם רוצה, יש לומר הרשות כדין. מה שחייב הר'ב שבת שבין השנה ליום הקיפורות או מרים צ"ק, אף שחייב יום כיפור י"א, אפילו המכני אמורים בשכט במנחה צ"ץ, רבתול גמי ומורים נזהה של פנויו החגון, בכשימן דר' ט"ב 'אין גופלים בערב יום קיפורים גם באשԽנות, עיין לרושם סעיף ב', הא במנחה שלפניו: להלן ריבו ברכב אליו ברכה [סימן] פר' ג, י"ש:

באר חיטוב

בנימין. וווע גלעדי בגד דהיך בעטפער, מ"ג יס' ק"ר. קאָל האָל קאָה
הוּא קאָל קאָסָה זוּרָה גַּמְלָה זוּרָה זוּרָה זוּרָה זוּרָה זוּרָה
זֶה נִקְבֵּל תְּהִלָּה לְפָנָים לְפָנָס צֹפֶל וּמְצַפֶּל בְּלִיל מְמֻמָּה חֲוָם וְלִי כְּלִי
שָׁמֵן, וְזַעַם וְלַעֲמֵד בְּלִיל בְּלִיל בְּלִיל בְּלִיל בְּלִיל בְּלִיל
בְּלִיל בְּלִיל עַירְקָן דָּרָה קְרִיטָה גַּזְוָל מְכַבֵּד קְרִיטָה
זֶה נִקְבֵּל עַירְקָן בְּלִיל, הַעֲלָמָה בְּלִיל גַּזְוָל קְרִיטָה
זֶה נִקְבֵּל דָּמָוּמָה לְמַקוּם גַּלְגָּל נְכָלָה,
כְּלִים פְּלִין מְעִיכָּתָה, עַיִן זָבְדוּרָה, אַסְטְּרוֹן זָבְדוּרָה
לְפָסְקָה. **נדיג:**

(א) אבינו מלכנו. ויחיד יכול גם כן לטעמו: (ב) שלש פגמים.

ב'יאור **L** שמות נאמו מודך מהמו יוס ווילן, עד כלן: (ה) ושבת. וכחן כ' קדוקות וקדמה נכוונה גוזלן, ונעקה לו סב כטילין ג' פטעמי סב מאגנה, וגטהו שמות נאמו מודך קדוקות האפס מסעה גנוד פגענו עכו"ס גלגולתו. כחן חור מודך ניכת קדוקות האפס מסעה גנוד פגענו עכו"ס גלגולתו. ג' קדום לבן צויר רק פעם לחם. גמליאל הומילס נמתקומייה צין כרכ' לנעם גאנט נאטל מיטט מיטט ילו, נאטל, מ'ג', ט'ג': (ז') הדבנה. נאטל [קאנט] (ג) גאנט נאטל מיטט מיטט ילו, נאטל, מ'ג', ט'ג': (ז') הדבנה. נאטל [קאנט] (ג)

הכט [א] (פערף א הוה) ומתענניט כו'. בפרק קמא דראש השנה י"ח ב':

[ב] (ושוין בכל הופים כר). כמו שכתב בראש השנה שם י' ז' שב' ומש' י' א' והכתיב ועשה נ' ז' דרשו ה' כר', ובפרק י' ב' דיבמות נ' ז' כר', ושם י' ז' א' והכתיב ועשה נ' ז' דרשו ה' כר', ובפרק י' ב' דיבמות נ' ז' כר'.

מחזיר

בשים נמי'א שם פק' א) אי יברך שוב שהחיהנו על התירש: (פק' ב) יאמר
ל' קדושה אחת בו יש טעם כז. ווקא בשאר ימים טובים
ט' טעמא זרכיך לזרם זמן בליל שני ואין ציריך
ט' עט' דה אעג' ראנן בעקביהם דרבנן זומרא זומרא קמא זיקר.
ט' עט' אג'רום מנהוג בדינינו הם הוו עשוים שי' ימים מספק והוו
ט' עט' לבך זמן כליל שנ' דרש מאין רשות היה חול ולא יצא בזון
ט' עט' בבל ראשן זרכיך לברך כליל יון. מה שיאין אין בראש השנה דאר
ט' עט' איזוינו לא הוו עשוים שי' ימים מספק, אלא דאם בביית דין הו
ט' עט' בעפערים שי' ימים וזהו עני' ימים כיומה אריכתא, ויצא בזון שבין
ט' עט' בסבירותו, לנ' סבירא להו לכמה ווסטיקס דאיין לברך זמן כליל שני של
ט' עט' ברשונה, והיינו מדחנן וואש השנה (ב) בראשונה דיו מקבלין דוחה
ט' עט' גיט' של יום שלשים של אלול כל הויום, ואם בא עדים איזיל לעת
ט' עט' קדמ' אשר עט' קדמ' אשר עט' קדמ' אשר עט' קדמ' אשר עט' קדמ'